



“ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ”

Συνολική απάντηση στις ἐνστάσεις γιά τήν βιβλιοκριτική στήν "Άσκητική τῆς Ἀγάπης" (Γαβριηλίας πρώην μοναχῆς)

Ἐπειδὴ πολλοί εἶναι αὐτοί πού ἔκαναν τόν κόπο νά διαβάσουν τή βιβλιοκριτική μας περί τῆς "Άσκητικῆς τῆς Ἀγάπης" ἀλλά καί νά τοποθετηθοῦν εἴτε θετικά, ἐπιδοκιμάζοντας τίς θέσεις μας, εἴτε ἀρνητικά, ἀποδοκιμάζοντας τή στάση μας, ὀφείλουμε νά κάνουμε κάποιες ἀπαραίτητες ἐπεξηγήσεις.

Κατ' ἀρχήν θέλουμε νά ἐκφράσουμε τή λύπη μας γιά τό γεγονός ὅτι πολλοί ἀπ' ὅσους διαφώνησαν μέ τή στάση μας καί οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι μέ τό βιβλίό αὐτό μαθήτευσαν στήν ἀγάπη, κάθε ἄλλο παρά ἀγάπη μᾶς ἐδειξαν. Ἐπιτέθηκαν μέ σφοδρότητα καί ἐμπάθεια, ὄχι στίς θέσεις μας, ἀλλά πρός τά πρόσωπά μας καί μᾶς προσῆψαν ἀπίθανες καί φανταστικές κατηγορίες.

Ἐνα ἄλλο γεγονός πού ἀφάνταστα μᾶς λυπεῖ, ὡς ποιμένες τῶν ἐσχάτων καί χαλεπῶν αὐτῶν καιρῶν τῆς γενικῆς σχεδόν ἀποστασίας, εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ μεγαλύτερη πλειοψηφία τῶν ἀντιδρώντων δέν ἔκανε τόν κόπο νά μελετήσει, νά ἐπεξεργαστεῖ καί νά περάσει ἀπό κρίση τίς θέσεις καί τά ἐπιχειρήματά μας ἀλλά μᾶς κατηγορεῖ, κινουμένη προφανῶς ἀπό ἄκρατη προσωπολατρεία, ἀπλῶς διότι τολμήσαμε νά κρίνουμε τή γερόντισσα Γαβριηλία. Τό ἐπιχείρημα τῶν περισσοτέρων ἀπό τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς πού ἀντιπαρατίθενται στά ἀμέτρητα δικά μας ἐπιχειρήματα - σωστά ἢ ἐσφαλμένα δέν ἔχει σημασία- εἶναι ἓνα καί μοναδικό: δέν δικαιούσθε ἐσεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, οἱ φανατικοί, οἱ ἄγευστοι τῆς Θείας Χάριτος (αὐτοί εἶναι οἱ χαρακτηρισμοί πού, ἐπιτυχημένα ὁμολογοῦμε, μᾶς προσδίδουν) νά κρίνετε τήν ἁγία γερόντισσα Γαβριηλία.

Ἀπαντώντας λοιπόν πρός αὐτούς ἀλλά καί πρός τό ἀνυπόστατο ἐπιχείρημά τους θά θέλαμε νά τοὺς συστήσουμε νά διαβάσουν τή μελέτη προσεκτικά καί κυρίως ἀπροκατάληπτα, χωρίς νά δίγονται ἀπό τό γεγονός ὅτι κρίνεται ἡ ἀγαπημένη τους γερόντισσα. Ὡς Ὁρθόδοξοι ὀφείλουμε νά δείχνουμε ταπείνωση, νά εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἀναγνωρίσουμε τά σφάλματά μας, ἀλλά νά ἔχουμε καί κρίση, ἐτοιμότητα καί νήψη ἡ ὁποία καί μόνο θά μᾶς διασώσει στοὺς ἐσχάτους καιρούς καί θά μᾶς βοηθήσει νά ἀναγνωρίσουμε τά σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου ὥστε νά μήν τόν προσκυνήσουμε.

Διαβάζοντας, λοιπόν, κανείς προσεκτικά καί ἀπροκατάληπτα τή μελέτη μας θά διαπιστώσει ὅτι καί ἀπό αὐτήν ἀκόμα τήν ἐπικεφαλίδα τονίζεται τό γεγονός ὅτι ἡ κριτική ἀπευθύνεται πρός τό βιβλίό "Άσκητική τῆς Ἀγάπης" καί ὄχι πρός τό πρόσωπο τῆς γερόντισσας Γαβριηλίας τήν ὁποία δέν γνωρίσαμε οἱ ἴδιοι καί ἴσως αὐτό νά μᾶς βοηθάει στό νά κρίνουμε πιό ἀντικειμενικά τά γραφόμενα. Συνεπῶς τό ἐπιχείρημα ὅτι ἡ γερόντισσα Γαβριηλία ἦταν ἁγία

δεν αναιρεί τον ισχυρισμό μας ότι τό έν λόγω βιβλίο είναι επιβλαβές άφου τά δύο αυτά - ή γερόντισσα και τό βιβλίο- μπορεί νά είναι και άσχετα μεταξύ τους.

Έξακολουθώντας, λοιπόν, νά έχουμε τήν ίδια πεποίθηση για τήν άξία του βιβλίου αυτού, ή όποία όμολογούμε πώς ενισχύεται άπό τά κρούσματα προσωπολατρίας και φανατισμού των άναγνωστών του, έξηγοΰμε, αυτή τή φορά συνοπτικά, τούς λόγους για τούς όποιους θεωρούμε τό βιβλίο ξένο προς τήν όρθόδοξη πνευματικότητα, συγκρητιστικό, προπαγανδιστικό τής Νέας Έποχής και άρα και επιζήμιο και καταστροφικό.

Κάτ' άρχήν έχει για έμās πολύ μεγάλη σημασία τό γεγονός ότι τό βιβλίο προέρχεται άπό τήν γραφίδα μιās άποσχηματισμένης μοναχής, μιās μοναχής δηλαδή, ή όποία άρνήθηκε τίς ύποσχέσεις τίς όποιες έδωσε ένώπιον Θεού και άνθρώπων. Άς μήν έκλειφθει αυτό ως κατάκριση διότι ή γυναίκα αυτή αύριο μπορεί νά μετανοήσει και νά άγιάσει. "Όμως πώς μπορεί ένας όρθόδοξος Χριστιανός νά έμπιστευθει τό κριτήριο και τά βιώματα ενός τέτοιου άνθρώπου; "Τυφλός τυφλόν εάν όδηγει, άμφότεροι εις βόθυνον πεσοΰνται" Αυτός είναι ό λόγος πού πρέπει νά έμπιστευόμαστε όσους άποδεδειγμένα κατάφεραν νά φθάσουν πρώτα στό σημείο πού και έμεις επιθυμούμε, τή θέωση, και μόνο αυτούς, τούς άγίους δηλαδή, νά έχουμε ως όδηγούς. Δέν είναι λοιπόν επιζήμιο ένα βιβλίο όταν ό συγγραφέας του, άποδεδειγμένα πλέον, δέν κατέχει τό θέμα μέ τό όποιο άσχολείται;

Η συγγραφέας λοιπόν του βιβλίου, πιστεύοντας στην άγιότητα του βίου τής γερόντισσας Γαβριηλίας, μās προβάλλει τή γερόντισσα ως πρότυπο για τήν πνευματική ζωή. Τό περίεργο όμως είναι ότι τό "πρότυπο αυτό", τουλάχιστον σύμφωνα με το βιβλίο, πάσχει σοβαρά. Πώς για παράδειγμα νά θεωρήσουμε άγία κάποια για τήν όποία πουθενά δέν αναφέρεται ότι είχε ούσιαστική και πραγματική επικοινωνία μέ έναν πνευματικό, κάποια ή όποία αν και έφερε τό μοναχικό ένδυμα δέν αναφέρεται πουθενά νά ύποτάχθηκε σε κάποια γερόντισσα αλλά ακολουθούσε πάντα τό ίδιον θέλημα αυτοανακηρυχθείσα ή ίδια ως γερόντισσα και κατευθύνοντας άλλους ένω κατά τόν άγιο Γρηγόριο "καθαρθήναι δεϊ πρώτον και ειτα καθάραι", κάποια πού αν κά έφερε τό σχήμα δέν αναφέρεται πουθενά νά είχε ιδιαίτερη σχέση μέ τίς ιερές ακολουθίες και τά άγια μυστήρια μέσω των όποιων δίδεται ή Θεία Χάρις, ή Κάθαρση ό Φωτισμός και ή Θεώση;

Πώς νά θέσουμε ως πρότυπο μιιά όρθόδοξη μοναχή ή όποία, σύμφωνα πάντοτε μέ τό βιβλίο:

- έμενε σε ένδοϋστικά μοναστήρια και έόρταζε σ' αυτά τίς μεγάλες Χριστιανικές έορτές.
- Συναναστρεφόταν άπροϋπόθετα και συμπροσευχόταν μέ όλους, έτεροδόξους αλλά και έτεροδρήσκους, χωρίς νά τονίζει τις τρομερές διαφορές, ύπογραμμίζοντας αντιθέτως κάποιες όμοιότητες είτε διογκωμένες είτε άνύπαρκτες και κατασκευασμένες.
- Δίδασκε σε όπαδούς τής αίρέσεως των Κουακέρων, για τούς όποιους έπιμελώς άποκρύπτεται ότι είναι αίρετικοί, έρμηγεία του Εύαγγελίου.

- Τηρούσε αυστηρά τούς κανόνες της χορτοφαγίας, μιᾶς χορτοφαγίας μάλιστα οὔτε τυχαίας οὔτε "υγιεινῆς" ἀλλά μιᾶς, ἰνδουιστικῆς προελεύσεως χορτοφαγίας, - αὐτό ἀποδεικνύεται στή μελέτη μας (προσκλήσεις σέ συνέδρια Χορτοφαγίας, κατηγορίες γιά ὅσους τρῶνε ἀκρίδες, ψάρια ἢ βακαλάο καί ταραμάδες, ταύτιση τοῦ Θεοῦ μέ τό σύμπαν κ.ο.κ).
- Μετεῖχε σέ εἰδωλολατρικές ἀκόμα τελετές, στίς ὁποῖες λατρευόταν ὁ γκουροῦ, ἀρνούμενη τό ἅγιο βάπτισμά της καί λατρεύουσα δαιμόνια.
- Διάβαζε μανιωδῶς καί ἐξίσωνε τά γκουρουϊστικά βιβλία μέ τό ἅγιο Εὐαγγέλιο καί ὁδηγοῦσε τούς ἀνθρώπους σέ γκουροῦ τούς ὁποίους προέβαλλε ὡς ἁγιασμένα γεροντάκια.
- Πίστευε ὅτι ὑπάρχει στό σύμπαν μιά ἐνέργεια πού παίρνει ὁ ἄνθρωπος μέσα ἀπό τά δέντρα καί τή χάνει ἂν ἡ σάρκα του ἔρχεται σέ ἐπαφή μέ ὑφάσματα μαύρου χρώματος; Αὐτή ἡ ἄποψη πηγάζει ἀπό τήν ὀλιστική θεωρία τοῦ κόσμου πού ἀποδέχονται πλήρως ὅλες οἱ ἀνατολικές θρησκείες.
- Θεράπευε στά πλαίσια ἐπίσης τῆς θεωρίας αὐτῆς μέ τά χέρια σέ διάφορες στάσεις καί ἀσκοῦσε ἕνα εἶδος φυσιοθεραπείας ἐντελῶς ἄσχετο μέ τήν κλασική ἰατρική (θεράπευε πρὶν ἀποκτήσει τό πτυχίο της, θεράπευε "χαρισματικά" ὅταν κοκκίνιζαν τά χέρια της κ.α.).
- Εἶχε συνεχῶς πειρασμικά καί δαιμονικά ὄραματα καί ὁράσεις, μηνύματα καί ἀγγελοφάνειες καί τίς ὁποῖες ἀκριτα δεχόταν ὡς θεϊκές παραγνωρίζοντας τό γεγονός ὅτι ὁ Σατανᾶς εὐκόλα μετασχηματίζεται σέ ἄγγελο Φωτός καί ὅτι κατά τή διδασκαλία τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων "τά ἐνύπνια πολλοῦς ἐπλάνησαν".

Ὅλα λοιπόν τά παραπάνω κανένας λογικός καί σοβαρός ἄνθρωπος δέ μπορεῖ νά τά χαρακτηρίσει ὡς γνήσια ὀρθόδοξη πνευματικότητα. Μιᾶ τέτοια μοναχή καμμιᾶ ἀπολύτως σχέση δέν ἔχει μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ζωή, ἀλλά τὸναντίον πολεμᾷ καί καταρρίπτει κάθε τί τό ὀρθόδοξο. Ἀκυρώνει τήν ἀνάγκη τῆς προσευχῆς καί τῆς ἀνελλιποῦς μετοχῆς στή Θεία Λατρεία, ἀκυρώνει τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας περί τῆς πλάνης καί τῆς ἀποφυγῆς αὐτῆς μέσω τῆς ὑπακοῆς, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς νήψεως, ἀκυρώνει τούς ἱερούς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καί προβάλλει τόν ἰνδουισμό, τήν Πανθησκεία, καί τόν συγκρητισμό. Μέ λίγα λόγια ἀντιστρέφει τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου καί διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι τελικῶς ὁ μόνος πού σώζει· ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀγιάζουν καί γίνονται πραγματικοί Χριστιανοί ἀρκεῖ νά προσφέρουν κοινωνικό καί φιλανθρωπικό ἔργο.

Καί ἐρωτοῦμε ὅλους καί ἰδιαίτερωσ ὅσους γνώρισαν τη γερόντισσα:

Εἶναι ὅλα αὐτά ἀληθινά; Ἄν ναι τότε τί εἶδους ἀγία ἢ ἀκόμα καί ὀρθόδοξη μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ἡ γερόντισσα καί πῶς τίθεται ὡς πρότυπο στήν πνευματική ζωή; Σέ τί ἀπό αὐτά ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο πού ἀναφέρεται στό βιβλίό καλοῦμαστε νά τήν μιμηθοῦμε, ἐκτός φυσικά ἀπό τήν ἀξιόλογη κοινωνική της προσφορά; Πόσο μοιάζει ὁ βίος τῆς γερόντισσας μέ τά

συναξάρια των αγίων αλλά και των συγχρόνων γεροντάδων; Πόσο συμφωνεί και συμβαδίζει ή θεωρία της και ή πράξη της με τό Ευαγγέλιο και την ασκητική και νηπτική παράδοση της Έκκλησίας μας;

Αν όχι, αν δηλαδή δεν αληθεύουν όλα αυτά αλλά είναι φαντασίες της συγγραφέως τότε, γιατί οι ενστάσεις και οι επιθέσεις ακόμα, στρέφονται προς έμάς και όχι προς την συκοφάντρια συγγραφέα; Γιατί αντί να συμπαραστέκεστε στην προσπάθειά μας να αποκατασταθεί ή αλήθεια μάς πολεμείτε; Γιατί άπορείτε πού θέλουμε να προστατεύσουμε τό ποιόνιο μας από ψευδή και επικίνδυνα πρότυπα;

Πάντως έχουμε τό παράπονο ότι κανείς από τούς διαφωνούντες δεν μπήκε στή διαδικασία να μελετήσει τή κριτική μας άπλως και μόνο διότι, όλοι οι διαφωνούντες σοκαρισμένοι από τό τόλμημα και μόνο τής κριτικής, δεν κατάλαβαν ότι αυτή άπευδυνόταν προς τό βιβλίο. Γι' αυτό θέλουμε ταπεινά να συστήσουμε να ξαναδιαβασθεί ή μελέτη μας πιό προσεκτικά και να περάσει από αυστηρή κρίση (όχι κατάκριση άπευθείας και άνευ κρίσεως) από αντιπαράθεση δηλαδή των στοιχείων και των επιχειρημάτων σέ σύγκριση με όσα ή Γραφή αναφέρει και οι άγιοι τής Έκκλησίας μας διδάσκουν · διότι μόνο αυτοί είναι ό ασφαλής όδηγός και όχι ή δική μας ύποκειμενικότητα, τό δικό μας προσωπικό και εγωϊστικό κριτήριο και ό συναισθηματισμός μας.

Τά επιχειρήματα όμως πού τότε χρησιμοποιήσαμε φρονοῦμε ότι ενισχύονται και από την πορεία τής συγγραφέως αλλά και από άλλα στοιχεία πού έγιναν άργότερα γνωστά. Συγκεκριμένα παραπέμπουμε στην έφημερίδα Espresso 21.2. 2002, όπου σέ συνέντευξή του ό επισήμως από την Έκκλησία τής Έλλάδος καταδικασθείς Περικλής Χάρος όμολογεί ό ίδιος και επεξηγεί πώς και εκείνος πήρε τό χάρισμά του από τή γερόντισσα Γαβριηλία. Σημειωτέον ότι ό κος Χάρος θεραπεύει με ινδουϊστικές μεθόδους καιτοι παρουσιάζεται ως κληρικός, και χρησιμοποιεί ως θεραπευτήριό του έναν ναίσκο. Επίσης ό κος Χάρος έχει "βήμα" σέ κανάλι και παραπλανεί πολύ κόσμο όδηγώντας έκτός Έκκλησίας.

Είναι τέλος φρονοῦμε άπαραίτητο να διευκρινήσουμε πώς από έδω και στό έξής δέ θά άπαντούμε σέ άφηρημένες ενστάσεις ή αντιρρήσεις πού άποτελούν άπλως ξεχύλισμα του συναισθηματισμού, ή σέ ύβριστικές επιστολές γεμάτες "άγάπη" πού πολλοί, όπως πιστεύουν, διδάχθηκαν από τό βιβλίο αυτό, αλλά μόνο σέ συγκεκριμένες ενστάσεις πού γίνονται πάνω σέ συγκεκριμένες θέσεις μας και είναι αιτιολογημένες, σέ όσους δηλαδή έχουν καλή προαίρεση και αγαθές διαθέσεις διότι μόνο από αυτούς μπορούμε να ώφεληθούμε, και γιατί όχι, να ώφελήσουμε.